

Жалбоподателя В. Н. Г. от град Дряново е обжалвал Наказателно постановление № 20-0892-001132, издадено на 19.08.2020 година от Началник на Сектор „ПП“ при ОД на МВР Габрово, с което за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП същият е санкциониран с „Глоба“ в размер на сумата от 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от „Шест месеца“, наложени на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1-во от ЗДвП, както и с отнемане на десет контролни точки – същото осъществено въз основа на Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. за определяне първоначалния максимален размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършване на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (Обн. ДВ бр. 1 от 04.01.2013 г., в сила от 04.02.2013 г.; изм. брой 44/2015 г.; изм. и доп. бр. 28/04.04.2017 г., в сила от 4.04.2017 г.; бр. 26 от 23.03.2018 г.). Въз основа на съображения, изложени в подадената жалба и развити чрез процесуален представител, който е упълномощил според предвидения за това ред, жалбоподателя е счел издаденото постановление за незаконосъобразно и го е обжалвал като такова с искания за неговата цялостна отмяна, заедно с всички законни последици, които произтичат от това. Към последните спадат и разноски, заплатени на този процесуален представител, които се претендират за присъждане съгласно предвиденото с чл. 63, ал. 3 от ЗАНН.

Ответната по жалба страна е била редовно призована, но не е изпратила процесуален представител на насрочената за разглеждането на делото дата. В писмото, с което жалбата е изпратена до съда, от страна на същата е направено искане за оставяне на жалбата без уважение, както и за потвърждаване на обжалваното постановление.

След като съпостави събраните при производството писмени и гласни доказателствени материали, съдът намери за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателя е правоспособен водач от категориите „В“ и „М“, воден на отчет в Сектор „ПП“ при ОД на МВР Габрово, който до датата, описана в акта и наказателното постановление, е бил санкциониран чрез две други влезли в сила такива за различни нарушения на норми от ЗДвП и КЗ, извършени при управление на МПС. Към месец март 2019 година той е бил собственик на автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“, който е с Рег. № ЕВ 38-87 АС.

На 26.03.2019 г. посочения по-горе автомобил бил управляван в гр. Габрово. Около 08,16 часа на тази дата, докато пътувал по участък от бул. „Хемус“, находящ се срещу № 6 в посока на бул. „Столетов“ в същия град, той бил заснет да се движи със скорост, надвишаваща разрешената за населени места от техническо средство - мобилна система за видеоконтрол TFR1-M 512. Обработката на заснетия от това средство клип под № 3938 от тази дата позволила да се установи регистрационния номер на МПС, при чиято проверка станало ясно, че неговата регистрация била служебно прекратена на 15.03.2019 година поради получено уведомление за липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. С оглед на това обстоятелство, отразено в изготвена докладна записка (с Рег. № 264р-9893/26.06.2019 г.) до Началник на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Габрово, са били предприети последващи действия за установяване на лицето, което е управлявало колата на посочената дата. Въз основа на тази докладна записка, както и на предприетите действия по установяване на водача на автомобила в лицето на неговия собственик – жалбоподателя В. Н. Г. от гр. Дряново, на 23.01.2020 г. последният попълнил декларация по чл. 188 от ЗДвП (на л. 15), в която отразил, че не може да посочи кой е управлявал автомобила с Рег. № ЕВ 38-87 АС около 08,00 часа на 26.03.2019 година. Въз основа на отразеното в декларацията и указаното в чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, до Г. е изпратена покана (на

л. 17), с която той е уведомен не само, че следва да се яви на 24.01.2020 година в сградата на РУ Габрово за съставяне на акт за установяване на административно нарушение, но и че същия ще бъде съставен в негово отсъствие, ако не се отзове на тази покана. Поканата е била получена от жалбоподателя на 23.01.2020 година, и тъй като той не се явил лично, на 24.01.2020 година актът е бил съставен в негово отсъствие, въз основа на предвиденото в чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Приложеното на л. 18 от делото писмо с Рег. № 264р-2163 от 30.01.2020 г. на Началник Сектор „ПП“ при ОД на МВР Габрово до Началник на РУ Дряново сочи, че впоследствие акта е бил изпратен за предявяване на жалбоподателя и подписването му от него в съответното населено място (гр. Дряново), в което се е намирало постоянното му местожителство, което се е случило на датата 07.02.2020 г. Въз основа на този акт и останалите материали по административно-наказателната преписка Началника на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Габрово е издал цитираното наказателно постановление № 20-0892-001132 от 19.08.2020 година, което е предмет на обжалване по настоящото дело.

При така изложената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Данните в разписката към приложения на л. 9 от делото екземпляр на НП сочат, че той е получен от жалбоподателя на 19.01.2021 г. Жалбата против същото е постъпила при наказващия орган на 26.01.2021 година, или на последния ден от съответния 7 дневен срок, започнал (съобразно правилата на чл. 83 от ЗАНН и чл. 183, ал. 2 от НПК) да тече от деня, следващ датата за неговото получаване. Поради това и с оглед на обстоятелството, че е била подадена от правоимащо лице, същата следва да се приеме за процесуално допустима, а разгледана по същество – и за основателна по отношение на искането за отмяна на обжалваното постановление, макар и не изцяло въз основа на изложените съображения, които се поддържат във връзка с него.

Законосъобразността на всяко едно наказателно постановление се предпоставя преди всичко от тази на акта за установяване на съответното нарушение, което се санкционира чрез него. Същият трябва да отговаря на определени изисквания и следва да бъде съставен преди изтичането на конкретни срокове, посочени в нормата на чл. 34, ал. 1, б. ”В” от ЗАНН. В настоящия случай изискванията във връзка с тях действително са спазени. До 23.01.2020 година не е било известно кое лице е управлявало лекия автомобил към съответната дата – 26.03.2019 година, на която автомобила е бил заснет да се движи по бул. „Хемус” в посока на бул. „Столетов” в гр. Габрово, по време на което е бил заснет от техническото средство. След като това е така, а въпросното обстоятелство (при указаното в чл. 188, ал. 1 от ЗДвП) е прието за известно едва въз основа на данните, отразени в попълнената декларация по чл. 188 от ЗДвП от страна на жалбоподателя, следва да се приеме, че нарушителя се явява открит именно на датата за нейното попълване - 23.01.2020 година. Актът е съставен не след, а преди изтичането на предвидения в чл. 34, ал. 1, б. „В” тримесечен срок от тази дата, както и преди изтичането на една година от деня за извършване на описаното в него нарушение. Срока за издаване на наказателното постановление също се явява спазен, тъй като то е било издадено преди края на шестмесечния период, започнал да тече от датата за съставяне на акта за установяване на това нарушение. Актът е съставен от компетентно лице по смисъла на чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, като последния и наказателното постановление съдържат всички реквизити, предвидени под формата на задължителни чрез нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Наказателното постановление също се явява издадено от компетентен орган, тъй като направеното позоваване в него и т. 2.12 от посочената в последното Заповед с Рег. № 8121з-515/14.05.2018 година, издадена от Министъра на вътрешните работи и приложена на л. 20-21 от НАХД № 116/2021 г., водят до заключение, че Началника на Сектор „ПП” при ОД на МВР Габрово е бил компетентно по смисъла на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП лице, разполагащо с

права да издава такива постановления за нарушения на норми от същия закон.

Въпреки че нарушението е налице от обективна страна, съдът намери, че жалбоподателя се явява незаконосъобразно санкциониран за него. По делото не са приложени доказателства, които да установяват, че към датата, на която го е управлявал по по бул. „Хемус” в посока на бул. „Столетов” в гр. Габрово, той е знаел (или би могъл да предполага), че автомобилът е бил с прекратена регистрация. Щом това е така и към момента, в който е било заснето от техническото средство, МПС е било с монтирани регистрационни табели, следва да се заключи, че действията във връзка със служебното прекратяване на неговата регистрация не са били сведени до знанието на собственика по предвидения от закона ред, а оттук – че управлението на колата не би могло да осъществява състава на нарушение по смисъла на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП от субективна страна. И това е така, тъй като изпълнителното деяние на въпросното нарушение, както и това на аналогичното нему престъпление по чл. 345 ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, е възможно да бъдат осъществени само при пряк умисъл, който не би могъл да се счита за проявен в настоящия казус поради липсата на доказателства за изпълнение на предвиденото задължение по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, както и за уведомяване на собственика от Сектор „ПП” при ОД на МВР Габрово за прекратената регистрация поради липсата на сключена застраховка „ГО” за автомобила. Това заключение не е опровергано по никакъв начин от данните, които се съдържат в намиращото се на л. 19 писмо с Рег. № 264000-4474 от 21.03.2019 г. на Сектор „ПП” при ОД на МВР Габрово до жалбоподателя В.Г., изготвено във връзка с неговото уведомяване за прекратената регистрация на МПС, тъй като приложените по делото доказателства не установяват дали (а ако да – на коя дата) същото е било получено от собственика на автомобила. Изложените обстоятелства не са отчетени от наказващия орган, който въз основа на тях (според предвиденото в нормата на чл. 54 от ЗАНН) е следвало да прекрати с образуваната преписка с мотивирана резолюция, тъй като извършеното нарушение не би могло да се вмени във вина на водача. Като не е сторил това, той е издал едно незаконосъобразно наказателно постановление, което подлежи на отмяна именно поради тази причина.

Предвид изложените съображения съдът прие, че обжалваното наказателно постановление следва да се отмени. Независимо от това и след като отчете, че по делото не е приложен писмен договор за правна защита и съдействие с данни за размера на заплатената от жалбоподателя сума като адвокатски хонорар на съответния адвокат от ВТАК, който е осъществявало процесуално представителство по отношение на него при разглеждането на делото, намери, че искането за присъждане на разноски не би могло да се уважи.

Воден от горното, и на основание чл. 63, ал. 1, пр. 3-то от ЗАНН, съдът